

Ако думата е за Българско, то времето е в нас, и ние сме във времето; ако е за извънбългарско, ние отук не даваме ухо на никакви външни съвети. Ти ни пишеш от Сърбия, каквото там научаваш; кога се връщаш във Влашко, кроиш, какво да правиш по Стара-Планина. По-добре е да дойдеш при нас в Българско и тука да видиш и разбереши, що вършим и какво сме постигнали. Инак ти само ще правиш планове, но няма кой да ти ги изпълнява. Ела при нас, изложи си плановете и народното ни вишегласие може да ти ги одобри. Тука, в Българско, Привременото ни правителство от ден на ден пуска корен в народа и ако искате да чуете неговия глас, елате та си кажете думата. Но размислете добре, защото като чист българин и умен войвода, вие ще трябва да приемете това, което избере народното вишегласие, а не което роди една глава.

„Дай, Боже, съгласие и любов първо между народните ни главатари. Бжди ни тогава Войвода. Докрай ще ти бжда брат и байрактар (знаменосец), ако ти си с нас до смърт. Проклет да си от българско име, ако ти обадиш някому за нашето дяло и станеш причина да се попречи на работата ни“.

От друга страна се обажда и Филип Тотю от Одеса. И той гледа с ревниво око на работата на Левски. Тотю с едно писмо го насърждава в подготовката на народа и му известява, че не бива да бърза, а да чака него, защото щял да дойде и